

Η ΔΙΑΔΥΜΕΣ

Ίωάννα και η Άνδρέα, ή διδυμες κόρες του κ. και της κ. Βομπρέν, έμοιαζαν τόσο, ώστε με δυσκολία κ' οι ίδιοι οι γονείς τόν ξεχωρίζαν τη μια από την άλλη. Ήσαν σύν δυο λευκά ρούθα που είχαν άφθισει στον ίδιο κλώνο, τόσο άμοια και τόσο όμοια, ώστε ένας άνθρωπος που θα τ'α έβλεπε δεν θα έβλεπε ποτέ να πρωτοζώρη.

Τό μόνο σημάδι, χωρίς στό οποίο μπορούσε κανείς να τις ξεχωρίσει, ήταν μια μικρή ελπί στην άριστηρή άκρη του στόματος της Ίωάννας.

Ή δυο αδελφές θα ήσαν είκοσι χρόνων όταν συνάντησαν σ' ένα χορό τόν Όλιβιέ Γερονιέ, ένα νέο, μω περίφημο κιάλας διαηγόρο, με ώ-

ραία μεγάλα και φωτεινά μάτια, που όλης ή γυναικής τόν περιστοιχιζαν.

Ό Όλιβιέ είδε στην αρχή μόνο την Ίωάννα. Ή σπανία όμορφιά της κόρης του έκανε τήν ίδια βαθία και έξαρνη έντύπωση που θα τού έκανε κ' ένας κερωνός. Τήν προσκάλεσε να χορεύουν μαζί τόν βάλς. Έκείνη δέχτηκε. Κι' όταν σέ λίγο, αφού χόρευαν, τήν οδηγούσε στη θέα τήν παρακάλεσε κα για δεύτερο βάλς, ώριπώντις της μια έκκεντιχη ματιά που φανέρωνε όλη τήν ταραχή της ψυχής τόν. Έξείνη δέχτηκε.

Μά όταν σέ λίγο ό Όλιβιέ πήγε να τήν πάρη από τήν μητριά της κοντά στην όποια τήν είχε άρψει, ή Άνδρέα μόνο βρισκόταν πλάι της. Ό νέος διαηγόρος, νομίζόντις: τήν γιά τή Ίωάννα, ίποζιλίθηκε μπροστά της, προσκύνόντις της τό μπράσσο του.

Ή Άνδρέα πάλι, νομίζόντις κα' αυτή ότι προς αύτήν άπεκνήθιων ή προσέλασε, πέρας τό πρόσ της στό μπράσσο του νεου καί χάθηκε μαζί τόν άνώμοια στους άλλους χορευτάς.

Ή Ίωάννα δεν άντελήθη τήν παρεξηγήσι αύτή, παρά όταν ήταν πεί άόρη γιά να τήν προλήσει. Άγά- χασε τή χείλη της, χωρίς έν τούτοις να ζηλήνη τήν αδελφή της, τήν όποιαν άγαπούσε τριπλάσι, ούτε καί να θυμώσει μέ τόν Όλιβιέ, τού όποιου τήν πλάνη είχε καταλάβει. Τούς κούταζε έκπατατί. Ή καρδιά της ήόασσο θα ύπέφερε περισσότερο, άν ήξερε τι συνέβαινε έκείνη τή στιγμή μέσ' όλην καρδιά της Άνδρέας, ή όποια, άγνοώντις ότι ό δικαιόρος είχε προσέξει πριν άπ' αύτήν τήν αδελφή της, είχε παραδοθή στην γούπια τών ώραίων λόγων τού διαηγόρου καί τού άπαντούσε γιά δικό της λογισμά.

Όταν όμως σέ λίγο ό Όλιβιέ είδε τίς δυο αδελφές, τή μια κοντά στην άλλη, κατάλαβε τό λάθος του. Ζήτησε συγγνωμήν από τήν Ίωάννα γιά τήν παρεξηγήσι του καί από τή στιγμή έκείνη τή έδωσε όλη τήν προτίμησι του. Ότόσσο, γιά να μη φανή άγενης προς τήν Άνδρέα, τής ελε καί αύτής μερικά κολλιμένα.

Ήνα μήνα κατόων, ό Όλιβιέ ζητούσε τήν Ίωάννα να σέ γάμο από τούς γονείς της. Έκείνη δέχτηκεν πρόθυμα. Από τήν ήμέρα έκείνη, κάθε φορά που ό μνηστή τής αδελφής της τούς έπισκεπτόταν, ή Άνδρέα άπέφυγε να παρουσιάζετα. Παρ' όλη τήν άγάτη που έννοωθε γιά τήν αδελφή της, δεν μπορούσε να κρατηθή και καταρούταν τήν τύχη, ή όποια είχε κάνει τόν Όλιβιέ να γνοήσει τήν αδελφή της πριν άπ' αύτήν. Τούς έδωμάδες από τής ήμέρας που είχε όσιση γιά τό γάμο, ή Ίωάννα έπεσε σοβαρά άρρωστη από ειλιογή. Καθμερινός ό Όλιβιέ πήγαινε καί ζητούσε πληροφορίες γιά τήν κατάσταση της, πότε από τή μητέρα της καί πότε από τήν Άνδρέα. Επ' δεκατένη ήμέρες, ή φτωχή νέα έπάλαζε μεταξύ ζωής καί θανάτου. Τέλος καλύτερονσε, ξεφεύγοντις πάλι από κάθε κίνδυνο.

Κατά τούς άτελειώτους μήνες τής άναρρώσεώς της, ή Ίωάννα έμάθαινε καθμερινώς γιά τήν υγεία καί τής έπισκέψεως του Όλιβιέ, άνεμνοντις με άγωνία τήν ήμέρα, κατά τήν όποια θα της επέτρεπαν έπ' τέλους να τόν ίδι. Ήταν βεβαία πως έξακολούθισσε να τή άγατά.

Μά, ένα πρωί, που τήν είχαν άφήσει μόνη, είχε τήν περιόγεια να κητταχθί σ' ένα καθρέφτη. Μια κρανηή φούξια ξεφύγε άμέσως από τή χείλη της. Τό όρασο πρόσωπο της ήταν σχεδόν παραιομορφώμενο από τό στιγμή που τής είχε άφήσει ή άρρωστη.

—Όμή με θέλη έταί ό Όλιβιέ; σκεπτή.

Με τήν ιδέα όόσόν ότι με τόν κορόθ ή τής έδωσαν τό στιγμήτα, άνέβαλε όσο μπορούσε τή συνάντησι της με τό μνηστήρα της. Τού γάκω όμως... Όσο περνούσε ό καιρός καί κητταζόταν στον καθρέφτη, τόσο καί ή έλπίδα της αύτή διαλυόταν.

Όταν πεί έπίσηδη ότι τό στιγμήτα δεν θα έπαλείφοντο, άποφάσισε να ύποβλήθη στη μεγά-

λή δοκιμασία. Δέχτηκε να παρουσιασθή τό βράδι στό μνηστήρα της, στό ήμέρας της λάμπας με άμπαζιόνο.

Όταν ήθελε ή ώρα έάνην, τρέμοντας σύν θυμά που τό οδηγούν στό ίαρώμα, πήσισε τό μνηστήρα της, έζόντις κωφομένη τα βλέμματά της στό μάτια του γιά να δή τήν έντύπωση που θα τού έκανε.

Ό νέος τήν πλησίασε χαρούμενος με τά χέρια άνοιγμένα, μη έπομαζόμενος τή σκέψη άπογοήτεισι που τόν περιέμενε, γιαι τού είχαν κέρσει τήν άλήθεια.

—Ίωάννα! φώναξε κ' άγάτη.

Μα σχεδόν άμέσως τα χαρακτηριστικά του μάξερτησαν καί, ένστίκτως, χωρίς να τό σκεφθή, έβγαλε μια κρανηή φούξια.

Ή δυστυχισμένη κόρη κατάλαβε άμέσως ότι χόνοντις τήν όνοματά της είχε χρίσει τήν άγάτη τού μνηστήρος της.

Τού γάκω, ό Όλιβιέ από εφίμνια και όκτω προσεπάθησε να έπανορθώσει τήν πρώτη έντύπωση της εκπλήξεώς του. Τό χτύπημα ήτον καιρόν καί άνελανόροθο. Ή Ίωάννα χλωμή, έτοιμη να λιποθύμη, μόλις άπαντούσε στα λόγια τού μνηστήρος της. Προσποικίμενη μια άξαρανη άδωνάμια, άπεσώθη στό δωμάτιο της, άπομασποικίμη να μόν Ξαναθή πατέ πεί τόν Όλιβιέ. Γ' αύτό τήν άλλη μέρα κιάλας τού έπέτειλε τήν άκόλυθη επιστολή:

«Κύριε, ή άρρώστεια μου με παρεμόρφωσε γιά πάντα. Ή άποπροστροφή που σάς προκαλέσε χθές τό πρόσωπο μου μου τό απέδειξε καθαρά. Δεν είμαι πεί έκείνη τήν όποια ήθέλατε. Καταλαβαίνω πως σάν ήμίσο άνδρας που είσθε, θα δεχθήτε άκόμη να μου δώσετε τό όνομα σας, κα' ή καρδιά σας, δεν είχε πεί δική μου. Γ' αύτό σας δίνω πίσω τό λόγο σας.

«Υπέρες μια άλλη νέα, ή όποια σας αγαπά κ' ή όποια είχε ώραία όσα ήμουν κ' έγώ άλλους. Μπορούτε να τήν πάρετε και να ζήσετε έντυχισμένους πράγμα που κ' έγώ τό έπιθυμώ με όλη μου τήν καρδιά. Όσο διά μένα, ή όποια δεν έχω να περιμένω άπ' άλλόν τόν κό μο' παρα φιλίες και άπογοητευσει, έλαβ' πεί τήν άπόφασί μου. Θα γίνω κολογηρά.

«Σας συγγωρά γιά τήν άκονοσία λύπη που μου προκαλέσατε καί σας παρακαλώ ναφιερώσσετε όλη τήν άγάτη που είστε παρότι ως τώρα προς έμένα στην Άνδρέα.

«Εκείνη ή όλοια ύπήρε μνηστή σας κ' ή όποια τό έζησ' μόνο γιά τήν έντυχία σας θα προσεύχετα.

ΙΩΑΝΝΑ ΒΩΜΠΡΕΝ-

Ή Ίωάννα τούς κούταζε έκπαταχί...

Ό Όλιβιέ, έξαιρετικά συγχνημένος, έπεσε σ' άνωκουήσι τήν επιστολή αύτή στον κ. καί τήν κ. Βομπρέν, παρακαλώντις τους να προσπαθήσουν να τήν μεταπέσουν καί λεγοντις τους ότι αύτός ήταν έτιμοιο να κρατηθή τό λόγο του. Μά τού γάκω! Ή Ίωάννα ήταν άμετάπειστη. Μά ούτε κ' ή Άνδρέα ήθελε να δεχθή τή θυσία της.

—Όμή μου φανόταν, τής είπε, ότι σου έχω κλέψει τήν έντυχία, κ' αύτή ή ιδέα θα δηλητηρίαζε τή δική μου έντυχία.

—Ότε προτιμάς, τής άπάντησε ή Ίωάννα, να γίνωμε δυστυχισμένες κ' ή δυο; Έμένα ή ζωή μου τελείωσε, καταστράφηκα... Γ' αύτό άφιρώσθηκα στό Θεό... Μη μου στειρήσι λοιπόν τή μόνη χαρά που θα έχω στό μέλλον, βλέποντις έντυχισμένους έκείνους που αγαπώ...

Έτσι, παρ' όλης τής ισοειες τής αδελφής της, παρ' όλα τα δάκρυα τών γονέων της, ή Ίωάννα μπηκε σ' ένα μνηστήρι κιάλας φάνε. Όλιβιέ άπέφυγε να έπισκεψθή πεί τό σπίτι των Βομπρέν, γιαι δεν ήθελε να τούς ύπενθυμίξ με τήν παρουσία του τα τελεντάτια δδινηρά γεγονότα. Λεκαχτό μήνες πέραςαν έτσι.

Ένώ ό Όλιβιέ ταξείδευε στην Έλβετία γιά να ξεχάσει, ή τύχη τάρτερε έταί ώστε να συναντηθή στο Ύντελζοβην τήν οικογένεια Βομπρέν. Δεν είχε πεί κανένα λόγο να τούς άποφύγη.

Ξαναβλέποντις τόν ή Άνδρέα, έννοιασε, χωρίς να τό θέλη, τήν καρδιά της να χητταθή με στεργάνησι. Κι' ό Όλιβιέ όμως αισθάνθηκε καί άκατανήρη να τόν τραπή πρός τή νέα, ή όποια ήταν ό Σωσίας τής άλλου θώμας Ίωάννας. Μα κ' ή δυο άπ' όσοιόσ από τό δυστυχία έκείνης, που ήταν τώρα μοναχή, προσπαδούσαν να κατατινόντο τό αίσθημα τους.

Ό κ. Βομπρέν άντελήθη τής σκέψεως τους καί κατάλαβε τόν άγώνα που γινόταν μέσα τους.

—Να, έλε στη γυναίκα του, δυο πλάσματα προσοριεμένα να έννοθόν σέ ένα. Πρέπει τάχα ή δυστυχισμένη κας Ίωάννα να τούς έχη καταδικασμένους σ' ένα αίσιο μαρτύριο, αφού αύτή ή ίδια έπέδωξε τήν έννοι τους... Δεν πρέπει τάχα

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑΣ

‘Η όμοια χωριατοπούλα πέθανε
πούγε για μητιστόρημά της,
μόνο τὰ φτερομένα νιάτα της
καί τὴν ὀλόδροση ὠμορφιά της.

Μήνας δὲν ἔλεισε—καὶ λυόνανε
τὰ γόνια μόλις,—ποῦ εἶχε σβῆρει
τὸν Κιλιαματιανὸ κα’ ἀλοῦθαγαν
οἱ νέοι κα’ οἱ γῆδες στὸ πανηγύρι.

Μήνας δὲν ἔλεισε ποῦ ἀροσώθησε
καὶ νὰ τὴν ἦ ‘Ανοιξί, προβάλλει
καὶ γελαστή τὴν πέφνει, τοῦ βανου της
γὰ νὰ τὴν κόνη προσκεφάλι.

Γι’ αὐτὸ οἱ χωριάτες παρατήσανε
τὰ ἔργα τῆς μέρας τὸ χωράφι
καὶ στὸ χωριὸ σκοπιτὸ γυρίζουσι
σὺν ἀπὸ λιτανεῖα ἐπιτάφια.

Γι’ αὐτὸ ἡ χωριάτισσες τὰ μαῦρα τους
σχοινοῦν τσιμπέτσια στὰ μαλλιά τους
Κι’ ἀπ’ τὶς αὐλές τους, ἀπ’ τὶς γλάστρες τους
θερίζουσι τὰ λουλουδιὰ τους.

Γι’ αὐτὸ τῆς ἐκκλησιάς τὸ σήμαντρο
σημαίνει πένθημα, θλιμμένα
κα’ ὅλαι πηγαίνουνε στὰ μνήματα
κα’ ὅλα τὰ σπύτια εἶνε κλεισμένα.

Μονάκι τὰ πουλιὰ τῆς ἀνοιξῆς
δὲ θέλουνε νὰ βουβαθῶσι
καὶ σ’ ἕνα δέντρο, πλάι στὸ νισσοῦναι
τὸν τάφο τῆς τῆν κλειδοῦναι.

Τὴν κλειδοῦνε σὺν τῆ φέρονε,
σὺν οἱ πατάδες τῆ διαβάζουσι,
τὴν κλειδοῦναι κα’ ὅταν μὲ χῶματα
οἱ νεκροθάφτες τῆ σκεπάζουσι.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

νὰ ποδαριόσησι αὐτὲς τίς ἄλλοστε βάρβαρες
προλήψεις;

—Αὐτὲς ἡ προλήψεις, γὰρ μοι, τοῦ ἀπάντησε
ἡ σέξουξ του, εἶνε βάρβαρες, τὸ ὁμοιολογῶ. Ὡ-
στόσο οὐτε ἐγὼ, οὔτε ἡ κόρη μας, οὔτε καὶ ὁ κ.
Ὀλιβιῆ ἔχουμε τὸ θάρρος νὰ τίς νικήσουμε...

Ὁ κ. Βοιωτῆν ἐσώτασε. Ὡστόσο τὴν ἄλλη
μέρα ἡ Ἀνδρέα παρακάλεσε τοὺς γονεῖς της νὰ φέ-
ρουν αὐτὸ τὸ Ἰντρολίκεν.

—Πατὴ! τὴ ρώτησε ὁ πατέρας της.

—Πατὴ ἀνάπα τὸν κ. Ὀλιβιῆ καὶ δὲν μποῶν
νὰ τὸν παντρεψῶ.

Πράγματι ἔβρισαν τὴν ἄλλη μέρα. Ἐνας χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε
κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποῦ ἡ Ἀνδρέα ἔβρινε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα
σὺν τὸ κεφί. Τέλος μὴ μῆρα ἐμπροσθήκει στὴ μητέρα της πὺς ἦ-
θελε νὰ γίνῃ μοναχὴ σὺν τὴν ἀδελφὴ της.

Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως ἡ κ. Βοιωτῆν ἐξηγήθη. Ἦταν πολλὸ τὸ νὰ
δῆ τίς δύο κόρες της, τίς ὁποῖες ἐλάτρευε, νὰ θάπτονται ζωντανές
ἢ μὴ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη.

—Πήγαμε νὰ συναντήσῃς τὸν κ. Ὀλιβιῆ, εἶπε στὸ σῆζῶ τοῦ.

Ἄν θέλῃ τὴν Ἀνδρέα γὰ γυναικα του, ἄς τὴ ζήτησῃ... Ὅλα εἶνε
πρακτικότερα ἀπὸ τὸ μοναστήρι.

Ὁ Ὀλιβιῆ δὲν χροιάστηκε πολλὲς ἰκεσίες γὰ νὰ νικήσῃ καὶ τοὺς
τελευταῖους διαταγῶν του καὶ νὰ δεχθῆ. Ὅταν ἡ Ἀνδρέα τὸν ἔα-
ναιδε στὸ σπίτι της, διευσαρτήθη κατὰ τὸν σκοπὸν τῶν γονέων της.

—Σέξουξ, μαμά, εἶπε στὴ μητέρα της, ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς εἶνε ἀ-
δύνατος...

—Μὴ μοῦ τὸ λές αὐτὸ, κόρη μου; ἂν δὲν θέλῃς νὰ τελεσθῶ ἡ
νὰ πεθῶν...

Ἦ νὰ κόνη ἔπεσε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας της κα’
ἀναχώστηκε νὰ δεχθῆ.

Ὁ πατέρας καὶ ὁ ἄλλος συμπλήρωσαν τὸ ἔργο αὐτὸ καὶ ἡ ἡμέρα
τῶν γάμων ἔβρισσε.

Μπορὸς σὲ μὴ ἐκλεκτὴ ὄμιγνον, ἡ Ἀνδρέα φορώντας ἕνα μακρὸ
πλάγιον πέλο, πλησίασε πρὸς τὸ βωμὸ.

—Ἀνδρέα Βοιωτῆν, τὴν ἐρώτησε ὁ πατὴρ, δέχεσθε νὰ γίνετε
σέξουξ τοῦ Ὀλιβιῆ Τερνιῆ;

Τότε ἐκείνη, μ’ ἕνα παραδόξο μοναχικό, τοῦ ἀπάντησε:

—Ἀνδρέα!... Ἐγὼ, ἡ Ἀν-
δρέα;... Μὰ ὄχι!... Εἶμαι ἡ
Ἰωάννα!... Ἡ Ἰωάννα ποῦ
βγήκα ἀπὸ τὸ μοναστήρι γὰ νὰ
παντρεψῶ!...

Ἦ δυστυχημένη εἶχε τρα-
λαθῆ!... EUGENE HUBERT

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Τὸ πνεῦμα τοῦ Δεληγιάννη. Ἐνα σκανδαλώδες τηλεγρά-
φημα. —«Ἐξ ἴνευ λάθος... Ἐξ ἴνευ λάθος... θεωρεῖται!...» Ὅταν γί-
νονταν οἱ κουρείς, ῥήτορες. Ὁ Δεληγιάννης;... σκηνικὸς
ποιητῆς, Τί έγιναν οἱ στίχοι του. Τὸ μοναδικὸν ἔργον τοῦ
Δεληγιάννη. Τὸ βασιλικὸ κувηγι. Πῶς ἔφυγε. Ἀρρωστὸς
με... 40 πυρετοί! κλπ. κλπ.

Δημοσιεύουμε σήμερα μερικά ἀκόμη ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ
ἀειμνήστου Προβιτουργῶ Ἐθεοδῶρου Δεληγιάννη:

Ἐνας ἀρχηγὸς Κόμματος, ἀντιπῶς τοῦ Δεληγιάννη, προειμι-
νοῦ κάποτε νὰ σχηματίσῃ Κυβέρνησι, ἔλαβε ἀπὸ κάποιον πολιτικὸ φί-
λο του, ἐντελῶς ἀσημάντο καὶ ἀστοχεῖστο, τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν
ἐπαρχία, γὰ νὰ τοῦ κρατήσῃ ἱσοπονητικὸ γαροφαλάκι.

—Εἶνε ἀληθινὸ αὐτό; ρώτησε ὁ Δεληγιάννης ὅταν τὸ εἶσθε.

—Παραπῶν ἀπ’ ἀληθινὸ. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ τὸ τηλεγρά-
φημα: «ΚΡΑΤΗΣΑΤΕ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ» τοῦ εἶναι οἱ φίλοι του.

—Τότε θὰ συνέβη κανένα λάθος στὸ Τηλεγράφημα, παρετήρησε
εἰρωνικὰ ὁ Δεληγιάννης. Προφανῶς ὁ κάποιος αὐτὸς θὰ τηλεγράφησε
νὰ τοῦ κρατήσῃ... θεωρεῖται στὸ θέατρο κα’ ὁ ὑπάλληλος ἔλαβε
λάθος...

Σὲ μὴ περίοδο τῆς προβιτουργίας τοῦ Τριζικίτη κάποιος ἐπιτήρη-
σιν αἰθούσα τοῦ Δεληγιάννη, ἡ ὁποία ἦταν γεμάτη ἀπὸ πολιτικῶν
φίλων του καὶ τοὺς ἐπιτροφοῦρεσε ὅτι γίνεται μεγάλη διαδήλσις ἐ-
ναντιον τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ Δεληγιάννης, δισταπὸς στὴν ἀρχὴ γιγνέ-
σθαι πρὸς τὸν κομητὴ τῆς εἰδήσεως, τὴν κινεῖται γὰρ
λίγες στιγμὲς καὶ τέλος τὸν φωνά:

—Καὶ ποῦς εἶνε ὁ ρήτορ;

Μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα ἐνός γνωστοτάτου πο-
λιτικοῦφροντος κομμάτι τῆς ἐποχῆς, ὁ Δεληγιάννης
σκηθικῶς ἄμειωσε καὶ εἶπε σοβαροφάντα, ὡστε νὰ
ἀκοῦσθαι ἀπὸ ὄλους:

—Ὅταν οἱ κομμάτι γίνονται ρήτορες, σημαίνει
ὅτι γὰρ τοὺς ρήτορας ἐγίνετο ἡ ὡρα τῶν ἔργων!

Ὁ Δεληγιάννης ἀγαπᾶσε ἐξαιρετικὰ τοὺς στί-
χους, ἰδίως δὲ τοὺς σατιρικοὺς. Μία μῆρα ἀλλο-
στα ποῦ εἶχε κεφί, ἀπήγγειλε καὶ μερικὸς δικούς
του στὸ διεκδικητὴ τοῦ σιδηροδρομίου Κηφισοῦ
Η. Μπασιζα, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔστρεψε μεγάλη ἐ-
κτίμησι.

Ὅταν κάποιος τὸν παρεκάλεσε μὴ φορὰ νὰ
τοῦ παραστήσῃ γὰ νὰ γράψῃ μερικά ἀπ’ τὰ πα-
λαιὰ ποιήματά του, ὁ γρηγόσις πολιτικὸς ἀπάντησε:

—Εἶνε γενικὰ παραπτώματα καὶ δὲν πρέπει
νὰ γίνῃ γνωστὸ ποῦς τὰ διεκράξῃ. Ἐτοῖ ἄλλοστε,
τὴν παθῶναι ὅλοι στὰ νιάτα τους. Γράψουσι στί-
χους κα’ ἔπειτα τοὺς ἀποκηρῶνται...

Ὁ Δεληγιάννης μόνον ἕνα βιβλίον ἐξέδωσε ἐν
συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ζαנוσκόπου, τὴ «Συλλογὴ Ἑλληνικῶν νόμων,
δαιταγματικῶν καὶ ἐγκυκλιῶν».

—Ἐγὼ συγκεντρώσει ὅλη γὰ ἀρκετὰ βιβλία, ἔλεγε κάποτε, ἀλλὰ
τὸν περισσότερο μαρὰ μοι τὸν ἀφιέρωσα στὴν ἀφροσύνην τῶν ἐ-
φημερίδων. Γιατὶ ὁ καλὸς πολιτικὸς, πρέπει νάναι καὶ δημοσιογράφος.

Σχετικῶς μὲ τὴ ζωὴν του στὴν περιλάμπητῃ Αἰθίᾳ τοῦ Ναπολέοντος
Γ’ στὴ Γαλλία, ὁ Δεληγιάννης διαγέτο τὸ ἔξῃς ἀνέκδοτο:

—Μία μῆρα ἔλαβα πρόσκλησι ἀπ’ τὸν αὐτοκράτορα σ’ ἕνα κувη-
γι ποῦ θὰ βαστούσε δεκατέσσερις ἡμέρες. Ἦ τὴν ἡμέραν
μὴνα ἐξαιρετικῆ, ἐκείνη ἡμέρα ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς προσκε-
νωθέντων. Ὁ αὐτοκράτορας ἔβρινε νάναι φίλος μου
κα’ ὅταν τοῦ ζήτησα λεπτομέρειες γὰ τὸ κувηγι, μοῦ εἶπε ὅτι τὰ ἄ-
λογα σιγῆθους οἱ προσκεκλημένοι τὰ ἔπαυαν ἀπὸ τοὺς βασιλικῶν
σταυλοῦς. Μποροῦσα ὅμως ἂν ἦθελα νὰ βρῶ ἕνα καλὸ ἄλογο μὲ πέντε
χιλιάδες φράγκα μοναχά. Ὅταν ἔπειτα ρώτησα κα’ ἕναν ἄλλο φίλο
μου γὰ τὰ ὑπόλοιπα ἔξοδα ποῦ χρειαζόμουν, ἐπελόγησα ὅτι τὸ κувηγι
αὐτὸ θὰ μοῦ στοιχίξῃ κάποι εἰκοσι χιλιάδες φράγκα!... Τὴν ἄλλη
μέρα λοιπὸν... ἔπεσα στὸ κρεβάτι ἄρρωστος μὲ σαρὰντα πυρετοῦ, εἰ-
δοποιήσα τὸν αὐτοκράτορα τοῦ ἀποκράτορος γὰ τὴν ἀσθενείᾳ μου καὶ
μόλις μετὰ μὴ ἑβδομάδα βγήκα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν πρεσεβεία. Ἦταν
εἰκοσιώτερο, βλέπετε, νὰ πῶσι ἄρρωστος μὲ σαρὰντα βαθύθους πυρετοῦ
παρὰ νὸ βρῶ εἰκοσι χιλιάδες φράγκα γὰ ἕνα βασιλικὸ κувηγι!...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Τὰ κατὰ τὰ λόγια βγάζουσι φερίδα ἀπὸ τὴν τρέτα.

—Κάλλιο χροῦδὸ ὄνομα παρὰ
χροῦδὸ φῶρεμα.

—Σκόλος ποῦ γανυγίει δὲ δαγ-
κόνει.

—Δὲν ἔχεις παρὰ, δὲν ἔχεις
χαρὰ.

